

WAVERLEY HOUSEN MYSTEERI

Jan-Erik Ehrström

Jan-Erik Ehrström

WAVERLEY HOUSEN MYSTEERI

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2025 Jan-Erik Ehrström

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8565-2

1. LUKU

Selvittämättömät asiat

1925, 22.10. iltapäivä

”Kohta on kulunut vuosi, emmekä vieläkään tiedä mitään!”

Tuomari Quinby pudisti päätään ja huokaisi raskaasti. Hän pyyhkäisi hikiselle otsalleen valkoiset haivenet korviensa taakse ja nojautui taaksepäin nahkaisessa nojatuolissaan.

Synkkäilmeinen herra selaili sylissään lepäävää paksua paperinippua ja jatkoi puhisten: “En muista, että minulle olisi tullut koskaan vastaan samanlaista tapausta. Sanoinkuvaamattoman turhauttavaa.”

“On kieltämättä uskomatonta, että vuoteen 1925 tultaessa paikallinen poliisityö on edelleen näin alkeellista, keskiaikaista suorastaan”, majuri William Duncan säesti keskustelukumppaniaan kumealla äänellään muhkeiden kultanväristen viiksiensä takaa.

Roteva, upseerin mitat oivallisesti täyttävä mies seiso i ryhdikkäänä tummalla puulla paneloidun työhuoneen seinustalla ja veti henkosen koristeellisesta merenvahapiipustaan. Tynnyrimäinen rintakehä pullistui tweedkankaasta valmistetun puvuntakin sisällä niin, että vaate näytti olevan vaarassa revetä saumoistaan. Kypsan keski- iän saavuttamisesta huolimatta edelleen tuuheana kasvava hiekanvärinen tukka oli ajeltu ohimoilta lyhyeksi, mikä oli sotilaille tyypillistä. Majurin olemus viesti väkivahvasta miehestä, ja sitä hän olikin. Aktiivipalveluksensa aikana häntä kutsuttiin lempinimellä “Bull” Duncan, joka viittasi yhtälailla hänen härkämäistä voimapesää muistuttavaan olemukseensa kuin peräänantamattomaan luonteeseensa.

“Asia ei olisi niin vakava, jos tämä koskisi vähäpätöisempää henkilöä, mutta nyt on kyseessä sangen merkittävän suvun päämies, jolla on vaikutusvaltaa parlamentin ylähuoneessa asti”, Duncan totesi vakavana.

Quinby liikehti levottomasti ja sulloi huomattavan pulleaa ruhoaan syvemmälle nojatuolin turvallisiin uumeniin. Löydettyään viimein mukavamman asennon, hän asetteli pyöreät silmälasinsa paremmin päähänsä ja tutki papereita tuskastuttavan pitkään silmiään siristellen.

Lopulta hän totesi: “Viime lokakuun 30. päivä. Siitä tulee viikon päästä tasan vuosi, kun lordi Thornton nähtiin täysissä ruumiin ja sielun voimissa.”

“Niin minunkin laskujeni mukaan”, Duncan vahvisti.

Tuomari huokaisi jälleen tuskastuneena. “On ehdottoman tärkeää saada pikaisesti selko hänen kohtalostaan – ja kuolemastaan. Sillä siitähän tässä on kyse... Meidän on haettava tuomioistuimelta lordi Thorntonin kuolleeksi julistamista, jotta voimme hoitaa kaikki kesken olevat asiat järjestykseen.”

“Asia edellyttää vielä selvitystyötä”, Duncan lausui.

“Niin, se on totta. Jutun saattaminen päätökseen tekisi kuolleeksi julistamisen huomattavasti helpommaksi.”

“Ilman sitä perunkirjoitus ei etene”, majuri säesti. “Se varmasti vaivaa asianomaisia.”

Tuomari vilkaisi narkästyneenä keskustelukumppaniaan silmälasiansa takaa. “Myös muiden Waverley Housen asioiden järjestely on erittäin hankalaa, kun lordin kohtalosta ei ole varmuutta.”

Majuri nyökytteli päätään myötätuntoinen ilme kasvoillaan. “Tämä kaikki on aiheuttanut harmaita hiuksia itse kullekin.”

“Todellakin! Koko sotku on kaatunut kartanon asiainhoitajana minun niskaani, ja olen muutenkin nykyään aivan liian kiireinen. Aikani ei riitä kaikkeen.”

“Eikö tuomioistuimelle riitä tiedoksi ja vakuutukseksi se, että lordi on ollut kateissa jo miltei vuoden päivät?” Duncan pohti. “Tuskin hän on jonkin puun juurella istuskellut koko tätä aikaa.”

“Ikävä kyllä pelkään, että se ei vielä riitä. Meillä pitää olla lisää näyttöä siitä, että kaikki mahdollinen on tehty lordin löytämiseksi ja muuta selitystä hänen katoamiselleen ei ole kuin valitettava ja ennakoimaton kuolema. Siitäkin huolimatta, että ruumista ei ole löytynyt.”

Majuri hieraisi jyrkää leukaansa ja mutisi: “Ymmärrän...”

Lehtikaiverruksin koristeltu huoneen tammiovi avautui hitaasti ja paikalle kiiruhti kumaraselkäinen, noin kuusikymmentävuotias nainen. Hän oli pukeutunut vaatimattomaan hameeseen ja pitkähihaiseen paitaan sekä hiukset peittävään valkoiseen hilkkaan. Nainen kantoi tarjottimella kahta brandylasia keskittynyt ilme uurteisilla kasvoillaan.

“Kauhea asia se lordin katoaminen, kerta kaikkiaan. Muistan sen kuin eilisen,”

sisäkkö kähisi kuivalla äänellä asettaessaan tarjottimen tuomarin edessä olevalle vankkarakenteiselle työpöydälle.

“Kuuloaistinne ei lakkaa tekemästä minuun vaikutusta, Dorothy”, majuri naurahti vilkaisten touhukasta naista silmäkulmastaan. “Joskus toivoisin, että olisin itsekin noin valpas.”

“Nykyään saa pitää silmänsä ja korvansa auki, jos aikoo pärjätä tässä maailmassa, herra Duncan”, Dorothy tuhahti ojentaessaan brandylasin majurille. “Muuten käy kuin lordiparalle.”

“Mitä sinä uskot hänelle tapahtuneen?” Duncan kysyi sisäköltä ja otti varovaisen siemauksen lasista kuin varmistaakseen, että juoma oli varmasti toivotun kaltaista.

“Pahoin pelkään, että hänelle on käynyt hyvinkin huonosti.” Dorothy kurtisti kulmiaan ja pudisti päätään. “Tuolla ulkona liikkuu murhanhimoinen mielipuoli... tai jotain vielä paljon pahempaa.”

“Niinkö uskotte?”

“Sanokaa minun sanoneen, että lordia emme tule enää koskaan näkemään. Emme ainakaan elävänä.”

“Hmmm...” Majuri mutrusteli huuliaan ja tyhjensi lasinsa yhdellä kulauksella. “Erinomaista, Thomas”, hän tokaisi tuomarille tyytyväisenä, sipaistessaan kämmenselällään huuliaan. “Minulle maistuisi toinenkin.”

“Voit ottaa minun juomani”, Quinby mutisi. “Annabellen mukaan minun pitäisi muutenkin vähentää.”

“Vaimoilla on varmaa tietoa siitä, miten meidän miesten tulisi olla ja elää”, majuri naurahti ja nappasi tuomarin brandylasin pöydältä. “Siksi olenkin kartellut avioliittoon sortumista.”

“Viisasta, ystäväiseni”, Quinby kuittasi lyhyesti laskiessaan mietteliään katseensa taas papereihin. Hän käänteli aikansa sivuja ja totesi sitten tympääntyneenä: “Poliisiraportin mukaan kartanon tallipoika oli satuloinut lordi Thorntonin ratsun aamuvarhaisella, tämän ollessa aikeissa lähteä ratsastamaan. Hänellä oli käsittääkseni tapana tehdä niin miltei joka päivä... Lordilla oli ollut mukanaan satulalaukku, eikä mitään muuta. Kukaan ei ollut nähnyt häntä enää sen jälkeen, kun hän oli poistunut Waverley Housen pihasta, ei sen paremmin kylässä kuin maantiellä.”

“Sinä aamuna oli sankka sumu”, Duncan muisteli ja särpi lasista reilun kulauksen brandya. “Se on jäänyt hyvin mieleeni. En nähnyt olohuoneeni ikkunasta edes satamassa olevien veneiden mastoja, vaikka siinähan ne keikkuvat kivenheiton päässä taloltani.”

“Sumussa liikkuu iltojen pimetessä outoja asioita... muinaisia. Paljon vanhempia kuin kylä tai kartano”, Dorothy supatti.

“Älkääs nyt”, Quinby toppuutteli naista.

Sisäkkö ei ottanut kuuleviin korviinsa tuomarin sanoja, vaan jatkoi: “Ne tulevat Doemountin nummilta talojen liepeille silloin, kun kukaan ei näe. Vanha kansa tietää, että silloin ei parane lähteä kauas kotoaan, ei ulko rappusia pidemmälle. Lordin olisi kannattanut pysytellä Waverley Housen muurien suojissa sinä aamuna... Niin hänen olisi kannattanut tehdä, jos hän vain olisi vaivautunut muistelemaan, mitä vanha kansa tietää kertoa.”

Quinby vilkaisi kyllästyneenä sisäkön suuntaan. “Kiitos Dorothy, voit viedä lasit keittiöön.”

“Kyllä, herra”, Dorothy jupisi loukkaantunut ilme kasvoillaan ja käveli tarjotin kädessään kohti juomaansa viimeistelevää Duncania. “Mutta, sanokaa minun sanoneen, sumuun ei kannata lähteä harhailemaan, ja aivan vihoviimeinen ajatus on tehdä niin samhainina. Juuri silloin kuolleet tulevat meidän maailmaamme, ja niiden kanssa ei ole leikkimistä. Lordi teki ison virheen, ja maksoi siitä korkeimman mahdollisen hinnan.”

“Olkaa hyvä”, majuri laushti laskiessaan tyhjän brandylasin Dorothyn pitelemälle tarjottimelle. Sisäkkö mutisi jotain ja lähti huoneesta, vetäisten oven napakasti kiinni perässään. Miehet kuulivat, miten nainen jatkoi kärttyistä jupinaansa oven toisella puolen. Ääni vaimeni vähitellen ja hiipui sitten pois.

“Siinä Dorothy on kyllä oikeassa, että sankka sumu ei missään nimessä tarjoa otollisia olosuhteita ratsastusretkelle. Etenkään, kun ottaa huomioon, millaiset jyrkänteet ympäröivät kartanoa kolmelta sivulta”, Duncan totesi imaistessaan henkosen piipusta. “Siinä on omat vaaransa, mutta toisaalta Alistair tunsu maaston hyvin. Kuin omat taskunsa.”

“Smuggler’s Endin kallioiden juurella ei ollut ruumista, ja jos lordi olisi pudonnut jostain toisaalta mereen, olisivat aallot huuhtoneet hänet joka tapauksessa rantaan, joskin hieman kauempana... Etsinnöissä ei löytynyt kerta kaikkiaan mitään.”

“Se on kyllä merkillistä.”

“Sumu kyllä selittää sen, ettei kukaan aamuvirkku nähnyt lordia ratsastamassa, mutta muutoin tapaus on selittämätön”, Quinby summasi.

“Se on selittämätön myös siitä syystä, että poliisi on osoittanut olevansa kykenemätön selvittämään asiaa”, Duncan totesi tuimana.

“Olen samaa mieltä. Komisario Faraday on ravannut täysin turhaan Trurosta asti täällä. Hän on tuhlanut sekä omaa että meidän aikaamme.”

“Kun lordin kohtaloon viittaavaa näyttöä ei ole löytynyt, on poliisilla toki melko ohuelti edellytyksiä selvittää asia. Mutta odotin silti heiltä enemmän.”

Tuomari tuhahti ja laski paperit pöydälle. “On kiistatonta, ettei komisario Faraday ole ollut riittävän motivoitunut tekemään työtään niin hyvin kuin tämä tapaus olisi edellyttänyt.”

“Minun on vaikea arvioida Faradayn sitoutumisen astetta, mutta olen kyllä sitä mieltä, että hän ei ehkä ole ollut riittävän tarmokas hoitaakseen onnistuneesti näinkin vaativaa tapausta.”

“Kyvytön on oikea sana.”

“Kyllähän lady Rowena yritti saada selkoa tapahtuneeseen yksityisetsivänkin avulla”, Duncan muisteli. “Muistat varmasti, miten hän kävi Lontoossa keskus-telemassa asiasta jonkin toimiston kanssa pian Alistairin kadottua, mutta he eivät olleet kiinnostuneet ottamaan tapausta vastaan.”

“Kovin nirsoiksi on sekin ammattikunta muuttunut. Luulisi heille raha kelpaavan”, Quinby taivasteli. “Toimiston väki arveli kuulemma jotakuinkin suoralta kädeltä lordin pudonneen sumussa jyrkänteeltä ja olettivat poliisilla olevan enemmän resursseja ruumiin löytämiseen. Siksi he eivät olleet innostuneita tutkimaan tapausta.”

Duncan asteli verkkaisesti leveälankkuisen lattian poikki korkean ikkunan luo. Hän työnsi tummanvihreät samettiverhot syrjään ja katsoi ulos. Gwaithwynin kylän harmaat kivitalot liuskekivikattoineen asettuivat pieninä, tiiviinä rykelminä kallioisen rinteen kupeisiin. Oikealla häämötti satama-allas aallonmurtajineen sekä purjeensa reivanneine kalastusveneineen, ja suoraan vastapäätä oli jyrkänteiden saartama, korkeuksiin kohoava Kastlevean Hill. Sen laella oli jylhä kaksikerroksinen kivirakennus, jota koristivat useat komeat erkkerit, kymmenet kapeat savupiiput sekä reilusti katonharjan yläpuolelle yltävä pyöreä torni.

“Waverley House ei ole entisensä ilman Alistairia”, majuri mutisi piippuaan tuprutellen.

“Ei tietenkään!” tuomari puuskahti. “Ei sen naisen emännöidessä taloa.”

Duncan hymähti. “Minun mielestäni lady Rowena on selviytynyt hyvin, ottaen huomioon, miten hankalaan tilanteeseen hän täysin yllättäen joutui. Hehän eivät ehtineet olla naimisissa kuin reilun vuoden verran.”

“Hän on ajanut kartanon surkeaan tilaan. Sitä on ollut surullista seurata sivusta.”

“Waverley House oli vaikeuksissa jo kauan ennen kuin lady Rowena saapui Gwaithwyniin”, majuri muistutti. “Puhuin siitä useampaankin otteeseen Alistairin kanssa... Itse asiassa, ilman lady Rowenan huomattavaa varallisuutta asiat olisivat paljon pahemmalla tolalla.”

“Olen tietoinen siitä, että nykyinen lady Thornton toi avioliittoon mukanaan rahaa, mutta tuollaisen talon emännöintiin vaaditaan muutakin kuin tuhti nippu puntia”, tuomari tuhisi närkästyneenä. “Todellisella kartanonrouvalla on kyky johtaa päämäärätietoisesti ja järkevästi taloutta ja palvelusväkeä. Se kaikki on retuperällä nykyisin. Eihän Waverley Housessa oikeastaan ole edes palvelusväkeä enää! Hovimestari ja pari sisäkköä sekä tallipoika, joka hoitaa kai käsittääkseni myös puutarhurin tehtäviä. Talo on käytännöllisesti katsoen autio – mikä häpeä.”

Duncan nojasi ikkunalauteaan ja silmäili tuomaria, jonka pyöreät posket olivat kiihtymyksen vuoksi vielä tavallistakin punakammat. “Kartanosta oli pakko vähentää väkeä jo viime vuonna”, majuri totesi. “Alistairhan päätti yhdessä lady Rowenan kanssa, että he käyttävät omaisuuttaan kaivostoiminnan käynnistämiseen. Se oli heidän yhteinen päätöksensä.”

“Siinä ei ollut mitään järkeä”, tuomari puuskahti. “Kaivokset suljettiin jo viime vuosisadan puolivälissä. Kaikki tietävät, ettei niistä löydy tarpeeksi tinaa edes teelusikan valmistamiseen.”

“Enpä tiedä, joskus ehtyneiksikin luulluista kaivoksista saatetaan vielä paikallistaa uusia malmisuoonia. Näin ainakin herra Turner minulle vakuutti.”

“Se kartanon vierastalossa majaileva kaivosinsinööriintapainen ei ole kyllä tähän mennessä onnistunut lunastamaan missään määrin suuria puheitaan.” Quinby pudisteli päätään turhautuneena ja jatkoi: “Hän ja hänen hienosteleva vaimonsa sopivat kyllä mainiosti nykyisen ladyn seuraksi Waverley Houseen. He eivät ole tehneet minuun mitään vaikutusta, positiivista ainakaan. Eivätkä kyllä kaivosmiehiinkään, sen perusteella mitä olen kuullut.”

Tuomari hieraisi leukaperiään ja vaikeni hetkeksi, kuin jotain muistellen, ja jatkoi pienen hetken kuluttua: “Juttelin tuossa taannoin kaivoksessa töitä johtavan herra Caffeyn kanssa ja hän paljasti minulle ihmettelevänsä koko projektia ja sen

järkevyyttä. Hänen isoisänsä oli ollut aikoinaan töissä kaivoksessa ja jo silloin oli ollut enemmän kuin selvää, ettei tuosta kukkulasta irtoa tinaa enää kenenkään iloksi, kaivettiin sitä sitten miten tarmokkaasti hyvänsä.”

“Luulisi, että paikalliset mainarit ovat tyytyväisiä, kun heillä on töitä. Eipä niitä ole näillä seuduilla liiemmin nykyään tarjolla.”

“Kyllähän heille palkkapussi kerran viikossa kelpaa, mutta kovin kannattavana ei herra Caffey tämänhetkistä toimintaa pidä, väitti insinööri Turner sitten mitä tahansa.”

Duncan veti syvät henkoset piipustaan ja virkkoi: “Mielestäni suunnitelma satsata kaivokseen ei ollut hassumpi, eikä Alistairilla oikeastaan ollut paljoa vaihtoehtojakaan. Muut liiketoimet olivat olleet sen verran epäonnistuneita viime vuosina.”

“Joten hän tarttui tuoreen vaimonsa kanssa viimeiseen oljenkorteen. Minusta se on traagista. Olisi ollut arvokkaampaa hänen edesmenneelle vaimolleenkin, ettei Waverley Housea olisi ajettu perikatoon harkitsemattomalla päätöksellä aloittaa kaivostoiminta. Lady Thornton ehti hädin tuskin levätä haudassaan vuottakaan, kun tämä Angleseyn saarelta Gwaithwyniin hiiviskellyt naikkonen vei lordin vihille ja ylipuhui hänet aloittamaan täysin järjetön tinan etsiminen kukkulasta, josta sitä ei löydy.”

“Kuten aiemmin totesin, minulle jäi käsitys, että päätös oli heidän yhdessä tekemänsä, ja kaivostoiminta rahoitettiin pääosin lady Rowenan varoilla”, majuri muistutti.

“No, ne rahat olisi varmasti voinut sijoittaa paremmin”, tuomari puolusti sinnikkäästi kantaansa. “Koko avioliitto olisi saanut jäädä solmimatta, se on minun mielipiteeni. Se nainenhan on muutenkin toistakymmentä vuotta nuorempi kuin mitä arvon lordi, ja sangen vaatimattomasta suvusta Thorntoneihin verrattuna. Tämä lumoojatar pyrki kyllä antamaan vaikutelman, että kyseessä olisi vuosisadan rakkaustarina, mutta minuun se ei mennyt täydestä.”

“Sen perusteella, mitä itse heidän kanssaan vietin aikaa, sain käsityksen, että Alistair oli erittäin kiintynyt vaimoonsa”, Duncan tokaisi.

“Se nainen halusi vain päästä mahtavaan sukuun sen sijaan, että pysyttelisi osana Walesin perukoilta peräisin olevaa, kenellekään mitään sanomatonta, epämaarista joukkiota, joka ei kehdannut morsianta lukuun ottamatta saapua edes häihin.”

“Älkääs nyt, lady Rowenahan otti Alistairin katoamisen todella raskaasti. Hän ei poistunut huoneestaan useaan päivään tapauksen jälkeen.”

“Pelkää teatteria ja naisten metkuja”, Quinby jurotti.

“Mistä naisten metkuista täällä puhutaan?” kuului naisen ääni ovelta.

Tuomarin rehevä ja eloisa rouva liihotti työhuoneeseen leveähelmainen keltainen hame ja pitkät, punaiset, ohimoilta jo hieman harmaantuneet hiukset hulmuten.

“Aah, Annabelle... Eikö se ovi pidä ääntä lainkaan?” tuomari kummasteli, vilkaisten vaimoaan silmälasiansa yli. “Tuntuu, että kaikki kuulevat keskustelumme, vaikka kyse on luottamuksellisista asioista. Dorothykin taisi tietää tarkalleen, mistä on kyse.”

“Dorothy on perillä kaikesta”, rouva Quinby naurahti ja tarttui ovenkahvaan. Hän tutki sitä hetken ja totesi punaisiksi maalattuja huuliaan harmistuneena mutristellen: “Tämä ei pysy vieläkään kunnolla kiinni. Pitääpä pyytää herra Caffey korjaamaan lukon salpa.”

“Ehtineekö hän, kun se nainen juoksuttaa häntä kaivoksessa aamuvarhaisesta iltamyöhään” tuomari virkkoi.

“Toivotaan parasta.” Rouva Quinby nosti katseensa kohti Duncania ja hymyili kohteliaasti. “Hyvää päivää, majuri. On hauska nähdä teitäkin pitkästä aikaa. Kuulin Katelynniltä, että olette olleet matkoilla?”

“Näytätte oikein hyvinvoivalta, rouva Quinby”, Duncan vastasi ja kumarsi lyhyesti talon emännälle. “Tarkoitatte majatalon rouva Ahernia?”

“Kyllä vain. Veitte kuulemma todellisena herrasmiehenä hänen asiakkaansa majataloon unohtaman laukun tämän kotiin Readingiin asti. On lumoavaa, että miehestä löytyy aitoa ritarillisuutta.” Rouva Quinby vilkaisi ilikurisesti miestänsä, jonka kasvoille levisi kiusaantunut irvistys.

Duncan ei pystynyt olemaan hymyilemättä nähdessään tuomarin ilmeen. Hän vei piipun kiireesti huulilleen kätkeäkseen virneensä ja selitti rouva Quinbylle: “Eihän siitä ollut mitään vaivaa. Kävin tuolloin Lontoossa hoitamassa eräitä asioita ja nappasin laukun mukaan autooni. Reading ja herra Bedfordin talo olivat matkan varrella.”

“Herra Bedford on ilmeisesti hyvinkin arvostettu galleristi?” rouva Quinby kysäisi.

“Hän kävi arvioimassa Waverley Housen taidekokoelman tauluja”, tuomari puuttui puheeseen. “Lady Rowena oli aikeissa myydä joitain maalauksia saadakseen pientä helpotusta kartanon rahatilanteeseen.”

“Niin minäkin ymmärsin hovimestarin puheista, kun kävin Waverley Housessa”, Duncan totesi.

“Pääsittekö tapaamaan herra Bedfordia?” rouva Quinby kysyi majurilta.

“En käynyt juuri silloin kartanossa.”

“Minusta kaikki taiteeseen liittyvä on niin kovin innostavaa!” tuomarin vaimo voihkaisi silmät innostuksesta tuikkien. “Harmittelin sitä kovasti, etten ehtinyt käymään Waverley Housessa silloin, meillä olisi ollut varmasti paljon keskusteltavaa herra Bedfordin kanssa.”

“Näitte miehen kuitenkin Readingissa?” herra Quinby oletti kääntäessään katseensa majurin suuntaan.

“Herra Bedford ei ollut kotona, kun palautin laukun. Onneksi hänen miespalvelijansa oli paikalla. Tämä oli erittäin kiitollinen, sillä laukku oli ollut kateissa jo useita viikkoja. Hän oli jo ehtinyt harmitella, että se oli hävinnyt lopullisesti kotimatkan aikana.”

“Minusta on kerrassaan upeaa, että uhrasitte arvokasta aikaanne. Vaikka vaiva ei ollut teille suuri, niin sitä seurannut ilo omaisuuden palautumisesta oli varmasti verraton herra Bedfordille”, rouva Quinby kehaisi, silmäillessään majuria leveä hymy kasvoillaan.

Duncan hymähti. “Tuntuu, että mitä vanhemmaksi tulen sitä vähemmän minulla on aikaa mihinkään. Mutta, koko asia oli pikku juttu hoidettavaksi, eikä siitä tarvitse minusta tehdä sen suurempaa numeroa.”

“Ettehan te mikään vanha ole!” rouva Quinby huudahti ja nauroi hersyvästi. “Salskea mies, hädin tuskin 50 täyttänyt.”

“53, itse asiassa”, majuri korjasi ja istahti pöydän kulmalle. “Koska me muuten näimme toisemme viimeksi? Toissa kesänä Alistairin ja Rowenan häissä?”

“Voi, siitähän on kohta puolitoista vuotta aikaa. Heidän häitään vietettiin kesäpäivän seisausena... Niin aika rientää!” rouva Quinby henkäisi ja vei teatraalisesti kätensä poskilleen. “Minähän alan tuntea itseni vanhaksi tässä joukossa – tai ainakin melkein aikuiseksi”, hän jatkoi ja kikatti.

“Annabelle...” tuomari mutisi turhautuneen näköisenä. “William ei ehkä arvosta pelleilyäsi.”

Duncan heilautti kättään leppoisasti rauhoittelakseen nyrpeää tuomaria. “Minä kestan kyllä leinkinlaskua, etenkin noin verevältä neidolta.”

“Kiitos kauniista ja totuudenmukaisista sanoistanne”, rouva Quinby kujersi. “Vielä kun saisin tuon murjottavan miesparkani piristymään, niin kaikki olisi kerrassaan erinomaisesti.”

Quinby huokaisi, painoi leukansa rintaa vasten ja tuijotti silmälasiansa yli Duncania. “Annabelle on parantumaton.”

Tuomarin vaimo pujahti oviaukkoon hameen helmat liehuen ja laushti: “Kuten huomaatte majuri, ette ole ainoa tässä huoneessa, jolla on huumorintajua.”

“Kiitos, Annabelle”, tuomari virkkoi lakonisesti.

“Jätän teidät nyt rauhaan, puhumaan niistä vakavista asioista, jotka eivät sovi naisväen korviin.” rouva Quinby iski silmää Duncanille poistuessaan huoneesta ja sulki oven perässään.

Majuri seurasi, miten oven kahva naksautti ja painui hieman, minkä jälkeen ovi raottui muutaman sentin verran. “Tuo kaipaa kyllä korjaamista”, hän totesi.

Tuomari nyökkäsi ja hypisteli työpöydällä lepääviä papereita. “Mihin jäimme ennen tätä välikohtausta?”

Duncan veti henkoset piipustaan kooten samalla ajatuksiaan. “Alistairin kohtalon selvittämiseen... Siihen, mitä tulee tehdä seuraavaksi.”

“Juuri niin!” Quinby laushti tomerasti. “Kuten todettua, poliisi on osoittanut voimattomuutensa. Tai oikeastaan, onneton rikoskomisario Faraday on tuonut esiin oman kyvyttömyytensä ratkoa mitään haastavampaa kuin juopottelevien isäntien välisiä nyrkkinujakoita.”

“Siltä tosiaan vaikuttaa.”

“Minusta meidän on otettava asian selvittäminen omiin käsiimme”, Quinby totesi päättäväisenä. “Mutta taidamme tarvita ulkopuolista apua, sillä minulla on niin kovin paljon muutakin hoidettavaa.”

“Minulla saattaa olla ratkaisu”, Duncan aloitti ja nousi jalkeille. Hän käveli ikkunan luo ja katseli ulos hiljalleen hämärtyvään iltaan. “Tunnen erään henkilön, joka voisi hyvinkin auttaa meitä tässä asiassa. Tapasin hänet matkani aikana Lontoossa ja tiedustelin alustavasti, olisiko hänellä mahdollisesti aikaa tutustua katoamistapaukseen. En vielä pyytänyt häntä saapumaan Gwaithwyniin, sillä sinä

toimit Thorntonien uskottuna miehenä ja halusin varmistaa, että ehdotukseni on sopii sinulle.”

Tuomari silmäili uteliaana majuria. Sitten hän kumartui työpöytänsä ylle ja työnsi poliisiraportin sivummalle. “Kerro lisää.”

“Kyseessä on vanha työtoverini tiedustelupalveluajoltani. Toimin hänen yhteys-henkilönään ennen Suurta sotaa, kun hän suoritti tehtäviä kruunun ja isänmaan puolesta Saksassa ja Itävalta-Unkarissa. Sodan sytyttyä jatkoimme yhteistyötä Ranskassa ja Britanniassa.”

“Millaisista tehtävistä puhutte?”

“Tiedustelusta ja vastavakoilusta.”

“Puhutte vakoojasta?” Tuomari hieraisi leukaansa kuulemaansa pohtien.

“Eräänlaisesta”, Duncan myönsi. “Mutta hän on paljon enemmänkin. En ole koskaan pitkän urani aikana ollut tekemisissä kenenkään kanssa, joka olisi ollut yhtä taitava ratkomaan eteen tulleita yllättäviä ongelmia ja joka tuntisi samanlaista syvää mielenkiintoa mysteereitä ja arvoituksellisia asioita kohtaan. Hän on minun tapaani vetäytynyt aktiivipalveluksesta, mutta hoitaa omatoimisesti selvitystöitä yksittäisinä toimeksiantoina.”

“Hän ei ole poliisi... vaan yksityisetsivä?”

“Ei, vaan sirkustaiteilija, ja ansioitunut shakinpelaaja.”

Tuomari tuhahti tyrmistyneenä: “Ette voi olla tosissanne!”

“Olen täysin vakavissani”, Duncan vakuutti. “Kyseinen herra on lähtöisin varakkaasta cumbrialaisesta perheestä ja kävi opintojaan Saksassa, mutta karkasi sirkukseen ennen valmistumistaan yliopistosta. Hän kierteli ryhmänsä kanssa vuosikausia ympäri Eurooppaa. Shakkia hän on pelannut pikkulapsesta lähtien ja menestyi pelaajana etenkin Suuren sodan aikoihin.”

“Liikkuvaisesta ammatista, jossa tapaa hyvin monenlaisia ihmisiä, ei varmasti ollut haittaa tiedustelutehtävissä”, tuomari arveli.

“Ei todellakaan. Se oli syy, miksi hänet värväsin vuonna 1912.”

Quinby nosti silmälasinsa nenänvarreltaan ja pyöritteli niitä sormiensa välissä kuulemaansa arvioiden. “Tämä asiamiehenne on siis ratkonut lordi Thorntonin katoamisen kaltaisia tapauksia?”

“Hieman samankaltaisia, ennen sotaa.”

“Entä sodan aikana?”

“Silloin teimme enimmäkseen töitä paljastaaksemme vihollisen soluttautujia ja sabotöörejä. Siinä hän oli erinomainen... Uskon, että hän on oikea henkilö auttamaan meitä.”

Tuomari näytti puntaroivan asiaa huolellisesti mielessään. Sitten hän madalsi ääntään ja kysyi majurilta: “Epäilette siis, että joku on vastuussa lordin katoamisesta?”

“Sitä ei voi poissulkea”, Duncan totesi vakava ilme kasvoillaan. “Tutkinta on tehtävä vähäeleisesti ja huomiota herättämättä.”

“Jotta mahdollinen syyllinen ei saisi siitä vihiä ja valpastuisi?”

“Sitä tulee välttää.”

“Tämän tuttunne rooli ja osallisuus lordi Thorntonin kohtalon selvittämiseen olisi siis pidettävä mahdollisuuksien rajoissa salassa kaikilta.”

“Se on viisainta”, majuri vakuutti.

“Hyvä on”, Quinby virkkoi laskissaan silmälasinsa käsistään pöydän kiiltäväksi lakatulle kannelle. “Annetaan miehelle tilaisuus.”

“Erinomaista”, Duncan myhäili. “Uskon, että hänestä on meille suuresti apua.”

Tuomari nyökytteli päättään mietteläänsä. “Toivon niin. Mikä hänen nimensä on?”

Mahtavan Waverley Housen vaikutusvaltainen lordi on kadonnut selittämättömästi samhain-juhlan aikaan. Mysteeriä kutsutaan ratkaisemaan Alexander Carver, joka tunnetaan salaperäisten asioiden selvittäjänä. Cornwallin myrskyjen piiskaamalla rannalla sijaitseva Gwaithwynin kylä, sitä ympäröivät muinaiset maat ja seudun asukkaat eivät kuitenkaan kerro salaisuuksiaan kaikille.

Onnistuuko Carver tehtävässään, joka ei osoittaudu alkuunkaan niin helpoksi kuin miltä ensin vaikuttaa? Kanervikkoiset nummet, meren ylle kohoavat rantajyrkänteet ja Kastlevean Hillillä ylväänä seisova Waverley Housen kartano kätkevät monia asioita, joita ei ole tarkoitettu koskaan paljastumaan.

Kenties nyt on sen aika.

Waverley Housen mysteeri on tyyliältään perinteinen dekkari, jonka parissa viihtyvät jännittävästä tunnelmasta ja arvoituksien selvittämisestä nauttivat salapoliisitarinoiden ystävät.

9 789528 085652